

ת"פ 59732/12/12 - יוסף אוחנה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 59732-12-12 מדינת ישראל נ' אוחנה

בפני כבוד השופטת אסתר נחליאלי חיאט
מבקש יוסף אוחנה
ע"י ב"כ עו"ד דוד הלוי
נגד
משיבה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יובל קידר, פרקליטות מחוז ירושלים

החלטה

בקשת המבקש (הנאשם) לחייב את המשיבה לפצותו בהתאם להוראות סעיף 80 לחוק העונשין התשל"ז-1977 - היא הבקשה שלפני.

המבקש זוכה מחמת הספק מעבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה במסגרת פסק דין שניתן לאחר שמיעת הוכחות.

אקדים את מסקנתי לנימוקים ואומר כי ראיתי לדחות את הבקשה לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובות, נתתי דעתי לנסיבות התיק שהתנהל לפני וקראתי שוב את פסק הדין בו זוכה המבקש מחמת הספק.

לציין כי לא כל הליך משפטי פלילי המסתיים בזיכוי הנאשם, ממילא לא זה המסתיים בזיכוי מחמת הספק, מביא לתוצאה של פיצוי הנאשם. בענייננו - לא מצאתי כי נסיבות התיק מצדיקות פסיקת פיצוי לנאשם מכוח סעיף 80 לחוק העונשין, הליך שהוא חריג כשלעצמו.

עיקרי הבקשה

מעיון בבקשה ובעיקר בטעמים שעליהם נשענת הבקשה לפיצויים, עולה כי המבקש ביסס למעשה את הבקשה על הכרעת הדין, על אמירות אגביות שלא נצרכו להכרעה ועל מסקנות שונות, שלהבנתו ולטענתו - הסקתי במסגרת הכרעת הדין.

כך תאר במסגרת הבקשה את "תמצית נימוקי הזיכוי" תוך ציטוט משפטים מהכרעת הדין וייחוס מסקנות שהוא הסיק מאמירות אלה; למשל ראה לציין כי ההתייחסות בהכרעת הדין לכך שבידי המשיבה היתה חוות דעת של המכון לרפואה

משפטית ממנה עלה כי אין די ראיות לפצע כניסה ולפצע יציאה ובצידה חוות דעת של המאשימה שבה המסקנה שונה - כי יש פצע אחד, והביא את דברי בהכרעת הדין כי "ראוי היה שיהיה בידי המאשימה ראיות שמבחינתה הן חד ערכיות ולא משתמעות לשתי פנים..." ובהמשך ראה לציין את ההתרשמות מעדויות "מגמתיות שסתרו זו את זו בנקודות מהותיות..." הביא את התרשמות בית המשפט מהעדים הרופאים שבאו מהרשות הפלשתיאית וצטט כי "עדותם אף היא היתה מגמתית" כי "הוסיפו פרטים חדשים בעדותם פרטים שלא נתמכו בכתובים..." גם הביא את התרשמות בית המשפט "ביחס לתרמילים" כי "השרשרת הראייתית זוהמה לאחר שהתרמילים הוזזו ממקומם ולא ניתן לבסס עליהם כל ממצא", כן ציין כי לעומת עדי התביעה התרשם בית המשפט מעדות הנאשם ועדיו וכי "המאשימה לא הניחה מארג ראיות שמוביל למסקנה מפלילה..." (הציטוטים מסעיפים 7-9, 34 לבקשה).

המבקש ציין כי נגרמו לו נזקים בכך שפוטר מעבודתו, כי סבל עינוי דין שנמשך על פני שנים מספר עד לזיכוי, כי נדרש להוציא כסף עבור חוות דעת מומחים רפואיים וכי היה מצופה שתובע סביר היה זונח את "החשד כנגד הנאשם ויורה על סגירת התיק נגדו לאלתר מחוסר ראיות או מחוסר אשמה" כשהונחה לפניו "ראיה השוללת במפורש ובאופן חד משמעי את הטענה כי המתלונן נפגע מירי..." (סעיף 17 לבקשה).

לטענת המבקש לא היה יסוד לייחס לו אשמה לאור הנסיבות שתאר בבקשה ולחלופין כי "היו נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת פיצויים אשר נוגעות לגבוליות ולבעייתיות שבראיות כמו גם להתנהלות המאשימה בתיק לשיהוי הממושך ולנזקי של הנאשם" (סעיף 30). ועוד ציין כי הנמקת בית המשפט בהכרעת הדין שהביאה לזיכוי של הנאשם גם אם מחמת הספק, "מלמדת כי אין מדובר בספק קל אלא בספקות כבדים היורדים לשורש הראיות..." (סעיף 41).

תגובת המשיבה

במסגרת התנגדותה לבקשה ציינה המשיבה כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר של כ-9 חודשים לאחר שניתן פסק הדין וגם כי לא צורף תצהיר לבקשה שיתמוך בעובדות הנתענות אשר לנסיבות המצדיקות פיצויים ואשר לנזק שנגרם למבקש - וכבר מטעמים אלה סברה כי יש לדחות על הסף את הבקשה. אך בכך לא הסתפקה, ופרשה לפני בית המשפט את הראיות שהיו בידה עובר להגשת כתב האישום ועל בסיסן האשימה את המבקש, בין השאר כי המתלונן נמצא פגוע בראשו באיזור שבו ירה המבקש בגלל אירוע של זריקת אבנים לעברו, בזמן המתיישב עם אירוע הירי, כך ציינה כי אותרו יושבי הרכב שבו נהג הנאשם ואלה זכרו את האירוע שבו הוא ירה בגלל זריקת האבנים לעבר רכבו, עוד ציינה כי בזירת האירוע אותרו תרמילי קליעים "שנורו מאקדחו של המבקש", כי הנאשם לא נתן הסברים לראיות שהוצגו לו ולחשד נגדו ובחר לשתוק בחקירותיו ואף לאחר "שהוטחו לו ממצאי המעבדה שתק המבקש ולא סיפק כל הסבר לעדויות ולממצאים" (סעיף 6 ח. לתגובה); המשיבה התייחסה גם לחומר הרפואי (שרק בדיעבד נלמד כי סייע לזיכוי הנאשם) וציינה כי בדיקות ההדמיה שהיו בידה עובר להגשת כתב האישום - לא היו חד משמעיות ולכן הומלץ "לפנות למומחה רנטגן" (כדי למצות את הברור) והמומחה פרופ' גומורי קבע כי "על פי תצלומי ה-CT בראשו של המתלונן ישנו פצע כניסה ופצע יציאה המתאימים לפגיעה כתוצאה מירי ואינם מתאימים לפגיעה מאבן" (סעיף 6 לתגובה).

משכך, טוענת המשיבה, כי בנסיבות התשתית הראייתית שהיתה בידה "היה עליה להגיש את כתב האישום ובוודאי לא ניתן לומר כי התביעה פעלה שלא בסבירות ולא בזיהירות הראויה..." (סעיף 7 לתגובה).

כן טענה כי שאלת מתן פיצויים לפי סעיף 80 לחוק העונשין אינה נשקלת בהתייחס לשלב לאחר שהראיות והעדויות עברו "את כור ההיתוך של בית המשפט אלא כשהן 'בבתוליהן'" (סעיף 14), והדגישה כי בקשה הנשענת על קביעות בית

המשפט המבוססות על התרשמותו מעדים אינה מתיישבת עם אמירה ש"לא היה יסוד לאשמה".

ועוד הוסיפה כי המבקש לא צרף תצהיר ולא הניח תשתית עובדתית התומכת בטענותיו כנדרש בהוראות הדין החלות על הבקשה, וכי לא ניתן להתייחס לטענה סתמית וכללית כי המבקש פוטר ממקום עבודתו בשל ההליך שהתנהל נגדו, וגם לא להתייחס להוצאות הנטענות שלא נתמכו בקבלות שיש בהן להעיד על עצם הוצאתן ועל שיעורן.

על החוק והפסיקה

סעיף 80 לחוק העונשין התשל"ז-1977, תוחם את המקרים בהם יהיה הנאשם זכאי לפיצוי מהמדינה, וזו לשונו:

"(א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד לאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982, בסכום שיראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור.

(ב) שר המשפטים רשאי לקבוע בתקנות, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, סכומי מקסימום להוצאות ולפיצויים האמורים.

(ג) החלטת בית המשפט לפי סעיף זה ניתנת לערעור כפסק דין בפלילים."

בע"פ 4466/98 ראמי דבש נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 73, (2002) אמר בית המשפט:

"... הליך פסיקתם של שיפוי ופיצוי אינו אלא ספיח למשפט הפלילי, הליך טפל להליך הפלילי העיקרי. שומה עלינו אפוא להיזהר שלא נהפוך זנב לראש, שלא ניגרר להליך ארוך ומורכב שנושאו הוא הפיצוי והשיפוי. חייבים אנו להזהיר עצמנו מפני הליך של מדרון, מדרון העשוי להפוך מדרון חלקלק. נהיה ערים וקשובים לכך שהליך השיפוי הפיצוי אסור לו שיהפוך לחזרה על משפט פלילי בהיפוך: שזו הפעם הנאשם שזוכה יהיה מאשים והמדינה תהא נאשמת. עוד נזכור, כי לרשות נאשם שזוכה בדינו עומדת, במקרה המתאים, עילה בנזיקין... ומכאן טעם נוסף לנהוג בהליך שיפוי ופיצוי כהוראת סעיף 80 לחוק העונשין אך כהליך נספח וטפל להליך העונשין....".

נכון הוא כי

"זכותו של נאשם שיצא זכאי בדינו לפיצוי וכיסוי הוצאות הגנתו, בנסיבות המנויות בסעיף 80 לחוק העונשין מגלמת בתוכה את ההכרה בנזק שנגרם לנאשם כתוצאה מההליכים שנכפו עליו. העמדתו של אדם, כל אדם, לדין, גוררת מעצם טיבה פגיעה בכבוד האדם, בשמו, בזכותו לפרטיות, ולעיתים, גם בזכותו לחירות. לכל אלה נלווה כדרך קבע חסרון כיס הנובע מהצורך לממן הגנה ראויה, ולעיתים גם פגיעה בעיסוקו של הנאשם ואף בקניינו" (ע"פ 2366/03 עסאף בן אליאס עאסף נ' מדינת ישראל

((1.12.04)).

ואולם זכות זו של הנאשם שזוכה בדין

"אינה זכות מוחלטת. ... שיקולים שונים עשויים להוביל לכך כי זכותו של נאשם לפיצוי מכ סעיף 80 תצטמצם. לעיתים כה רב יהיה משקלם של שיקולים 'נוגדי פיצוי' אלה, עד כי הזכות לפיצוי ותשלום הוצאות תיסוג ותדחה מפניהם" (ע"פ 2366/03 הנ"ל).

הוראת סעיף 80 לחוק העונשין מצינת שתי חלופות המאפשרות פיצוי נאשם שזוכה בדין, ובהתקיים אחת מהן ישקול בית משפט להורות על פיצוי. החלופה האחת היא כי הזכות לפיצויים תקום כאשר "לא היה יסוד להאשמה", והחלופה השנייה - בהתקיים "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" בהתאם לשיקולי בית המשפט.

אשר לחלופה הראשונה נקבע כי "המבחן לפסיקת פיצוי בעילה זו, הוא האם בהינתן התשתית הראייתית היה תובע סביר מגיש כתב אישום... השימוש בעילה זו יעשה במקרים חריגים בלבד, מקום בו לא היה בידי התביעה להוכיח פרטים מרכזיים באישום, עד אשר 'הזיכוי היה ידוע מראש'..." (ע"פ 1109/09 סאמי שיבלי נ' מדינת ישראל (4.1.10)).

אשר לחלופה השנייה, בה "מסור לבית המשפט שיקול דעת רחב במתן פיצוי לנאשם שזוכה..." נקבע כי במסגרת הפעלת שיקול הדעת המסור לבית המשפט עליו לבחון את הנסיבות ו"להטיל אל 'קדירת השיקולים' מגוון רחב של שיקולים הכוללים בין היתר את "טיב הזיכוי; הן את הטעמים שניתנו לזיכוי; הן את כל שאר הנסיבות שנראה בהן נסיבות שלעניין... עינינו הרואות, כי השתרעותה של עילה זו רחבה, גבולותיה אינם מוגדרים..." (ע"פ 1109/09 שם) וכי "לא בכדי בחר המחוקק, בעניין הנדון, ביטוי עמום, שאין לו צורה ואין לו מידה, כמו 'נסיבות אחרות'. הביטוי נולד עמום על מנת שיישאר עמום. הוא נמנה על משפחה של ביטויים עמומים, כמו צדק, מוסר, תקנת הציבור, סבירות, משמעת, קלון ועוד. יש הקוראים להם בשם מושגי שסתום. העמימות של ביטויים אלה היא טעם החיים שלהם. הם אמורים לרחף, בלתימוגדרים, מעל הכללים. אסור לקצץ את כנפיהם ולכלוא אותם בכלוב של כלל נוקשה. כלל כזה עלול להרוג אותם" (ע"פ 7826/96 רייש נ' מדינת ישראל פ"ד נא (1) 496, 481 (1997)) (צוטט לאחרונה - בע"פ 5695/14 אלקאדר נ' מדינת ישראל (2.9.15)).

לכל אלה יש להוסיף כי "גם מי שחלף על פני אחת משתי משוכות אלה אינו זכאי לפיצוי אוטומטי... מתן הפיצוי נתון אפוא לשיקול דעתו של בית המשפט..." (ע"פ 5923/07 שתיאוו נ' מדינת ישראל (6.4.09)).

ולהכרעתי

ההחלטה האופרטיבית שניתנה בסיומו של הליך ההוכחות היתה כי מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק, אמירה הכוללת אינהרנטית את המסקנה כי רק **לאחר שמיעת הראיות** הגעתי למסקנה כי כמות הראיות שהניחה המאשימה במהלך הדיון ובעיקר טיבן לא הבשילו לרמת הוכחה של 'מעבר לספק סביר' כנדרש במשפט פלילי, ומשכך ראיתי לזכות את הנאשם **מחמת הספק**.

כבר ציינתי לעיל כי "בפסיקה שעניינה פיצוי לפי סעיף 80 לחוק העונשין, אופיו של הזיכוי מהווה שיקול נכבד, לעיתים

אף מרכזי, בבחינת הזכאות לפיצויים" (ע"פ 5695/14 הנ"ל). לא רק שהמשמעות של מסקנתי היא כי רק לאחר ששמעתי ראיות וסברתי כי אין הן מובילות לתוצאה אפשרית אחת של הרשעה, אלא שאף המבקש התייחס בבקשתו לאמור בהכרעת הדין והביא כבסיס לבקשתו את התרשמות בית המשפט מהעדויות ששמע, קרי, התייחס לשלב של ההליך עצמו וליתר דיוק למסקנות- הוא השלב שלאחר שמיעת הראיות ובהחלט לא לשלב עובר להגשת כתב האישום בו נדרשת המשיבה להפעיל שיקול דעת אם להאשים את הנאשם; כך למשל בסעיף 7 לבקשה הפנה להתרשמותי מעדי התביעה כי "...התרשמתי מעדויות מגמתיות שסתרו זו את זו בנקודות מהותיות, עדויות שהתייחסו לאירוע שלמעשה נודע להם עליו בדיעבד והם ניסו לשחזר אותו או אפילו לצקת תוכן להתרחשות בדיעבד..." כך הפנה גם לדברי כי התרשמתי שעדות הרופאים של הרשות הפלשתינית היתה מגמתית והם הוסיפו נתונים חדשים לאחר כ-7 שנים מאז האירוע שבו נתקלו במתלונן הגם שלא תועדו במסמכים הרפואיים (סעיף 8 לבקשה) ובכך ניסו לסייע להרשעת המבקש. קרי, המסקנה וההתרשמות של בית המשפט מהעדים, שהובילו בין השאר לזיכוי המבקש, הם כשלעצמם מעידים כי מדובר בשלב **שלאחר שמיעת הראיות**, וממילא אין מדובר בתשתית רעועה שממנה מבוקש ללמוד כי לא היה מקום להגיש כתב אישום.

בהקשר זה גם ראיתי להתייחס לחוות הדעת של פרופ' גומורי שבזמן הגשת כתב האישום היא זו שהיתה בידי המאשימה וממנה עולה - כך לדברי המשיבה - כי מסקנתו היתה שמצילומי ה-CT ניתן לראות שיש פצע כניסה ופצע יציאה - אמירה המתיישבת עם המסקנה כי בעת הגשת כתב האישום היו בידי המשיבה ראיות לכאורה המעידות על כך שהמתלונן נפגע מירי. להזכיר כי לא ראיתי את חוות דעתו של פרופ' גומורי ולמדתי את הדברים מתגובת המשיבה (שלא נסתרה בתשובת המבקש) כי זו אכן היתה מסקנתו בחוות הדעת שעל בסיסה, בין השאר, הוגש כתב האישום; כפי שהבהרתי לצדדים לא יכולתי לשמוע את עדות פרופ' גומורי מטעמים אישיים, ומשכך נמצא מומחה חלופי שהגיש חוות דעת, שסופה היה בטעות מהותית של המומחה החלופי, טעות שנתגלתה רק **לאחר** עדותו, והיא שהכריעה למעשה את הכף לכיוון העדפת חוות הדעת של ההגנה. עדות המומחה הרפואי (החלופי) מטעם התביעה, מתייחסת אף היא לשלב שלאחר שמיעת הראיות ולא לשלב שעניינו בחינת הראיות שהיו בידי המאשימה בעת שהגישה כתב אישום.

יוצא אפוא, כי בידי המשיבה היתה מערכת ראיות לכאוריות (כמפורט בסעיף 6 לתגובתה) שהצדיקו הגשת כתב אישום, ואין בתוצאת הזיכוי מחמת הספק, כדי ללמד כי 'לא היה יסוד להאשמה', ובודאי שאין לומר כי לא היו בידי המשיבה "פרטים מרכזיים באישום, עד אשר 'הזיכוי היה ידוע מראש'", שהרי המסקנה אליה הגעתי היתה רק לאחר סיום שלב ההוכחות ולאחר שמיעת העדים.

לאור האמור, לא נתמלאו התנאים הרלבנטיים של החלופה הראשונה של סעיף 80 לחוק העונשין.

גם לא מצאתי כי יש לזכות את המבקש בפיצויים כנטען, מכוח החלופה השנייה של סעיף 80, קרי, "נסיבות אחרות מצדיקות" שלטענת המבקש הוא נכנס בגדרה בשל נסיבות של 'עינוי דין חמור' ושל 'נזקים כבדים' ש"נבעו מהתנהלות נפסדת של המאשימה אשר התקבעה על כיוון אחד ויחיד לפענוח המקרה תוך זניחת כיווני החקירה אפשריים..." (סעיף 15 לבקשה).

אשר לנזקים הכבדים כנטען - תחילה לציין כי המבקש לא צרף תצהיר לתמיכה בטענותיו ורק לאחר תגובת המשיבה מצא לצרף במסגרת תשובתו תצהיר לאקוני ובו ציין כי שהה לילה אחד במעצר, כי פוטר מעבודתו וכי "לקח לי כ-5 חודשים לערך למצוא עבודה חדשה...". אומר כבר כי התצהיר סתמי, ללא שצורפו קבלות על הוצאותיו, ללא שצרף ראיות לנסיבות פיטוריו, ככל שאכן פוטר בשל ההליך המשפטי, בוודאי אין התצהיר הלאקוני, שכאמור צורף רק

לתשובה, יכול לשאת על גבו את אותן 'נסיבות אחרות' שהפסיקה כיוונה אליהן כשיצקה תוכן ל'עמימות' שבחר המחוקק להשתמש עת ציין בהוראת החוק "נסיבות אחרות מצדיקות"; כך נאמר בפסיקה כי הכוונה לשיקולים של "צדק, מוסר, תקנת הציבור, סבירות, משמעת..." (ע"פ 5695/14 הנ"ל), קרי, הכוונה לנסיבות ממשיות המכילות בתוכן ערכים של צדק ומוסר, ערכים שתקנת הציבור אינה יכולה לשאת פגיעה בהם ללא מתן פיצוי הולם, ולא למקרה בו נאשם זוכה מחמת הספק לאחר שבית משפט סבר כי לא נמצאו די ראיות להרשעתו מעבר לספק סביר. מהבקשה כמו גם מהתצהיר לא התרשמתי כי קיימות נסיבות המצדיקות מתן פיצוי לפי סעיף 80 לחוק העונשין, הגם שאין חולק, כי מעצרו של כל אדם וההכרח לנהל הליך פלילי כרוכים בנזק - הן אישי והן כלכלי.

אלא שכאמור את הנזק הנטען היה על המבקש להוכיח באמצעות תשתית עובדתית וראייתית מתאימה, כמו למשל נסיבות הפיטורין (אם בכלל) מכתב פיטורין, דפי חשבון בנק, קבלות על הוצאות משפטיות - בגין שכ"ט עו"ד, קבלות על חוות דעת רפואיות וכו', לכך אוסיף כי המבקש נעצר אך ללילה אחד ולא התרשמתי כי התצהיר הלאקוני שצורף, כאמור רק לתשובה, יכול לבסס את הטענה ל'נסיבות אחרות המצדיקות' אליהן כיוונה הפסיקה.

אדגיש כי במסגרת השיקולים שהבאתי בהכרעה בבקשה דנא היו "טיב הזיכוי... והטעמים שניתנו לזיכוי..." (ע"פ 1109/09 הנ"ל), והעובדה כי המבקש זוכה מחמת הספק, חשובה בהקשר זה. אמנם התוצאה של זיכוי מוחלט וזיכוי מחמת הספק היא זהה ומדובר בזיכוי שמשמעו כי אין לנאשם כל אחריות לעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, אך לטעמי יש הבדל מהותי ביניהם, הבדל הרלוונטי לשאלת הזכות לפיצויים לפי סעיף 80 לחוק העונשין, שכן בזיכוי מחמת הספק אומר בית המשפט למעשה כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם אכן ביצע את העבירה, ואין כל אמירה מעבר לכך. האמירה היחידה היא כי המאשימה היא זו שלא עמדה ברף ההוכחה המוטל עליה, ואין ממצאים פוזיטיביים לגבי הנאשם; מכאן שלטיב הזיכוי - זיכוי מחמת הספק, יש משמעות ממשית לשאלת פסיקת הפיצויים לפי סעיף 80 לחוק העונשין.

אציין כי דבריו של המבקש כי המשיבה השקיעה מאמצים רבים בנסיון להוכיח את הקשר הסיבתי בין הירי הנטען לבין החבלה במתלונן, הגם שתובע סביר "במצב דברים שכזה, בו הונחה לפניו ראייה השוללת במפורש ובאופן חד משמעי את הטענה כי המתלונן נפגע מירי, יזנח את החשד כנגד הנאשם ויורה על סגירת התיק נגדו לאלתר מחוסר ראיות או מחוסר אשמה..." (סעיף 17 לבקשה), מצביע על כך כי גם בהתייחסו לחלופה השנייה מרכז המבקש את מאמציו בשאלת קיומן של הראיות בשלב שעובר להגשת כתב האישום - וממילא אין מדובר ב"נסיבות אחרות". ובכל זאת ולמען הזהירות מצאתי לציין כי מעיון בהכרעת הדין עולה במפורש כי ת/21 ות/22 לא שללו חד משמעית את הטענה כי המתלונן נפגע מירי אלא המסקנה שבהם היא כי "לא ניתן לקבוע ברמת וודאות נדרשת האם הפצעים בראשו של הנדון מתיישבים עם ירי...". משכך, וכפי שכבר ציינתי אף בהכרעת הדין, היה על המשיבה לחקור כל כיוון חקירה אפשרי (סעיף 40 להכרעת הדין) וראוי לה שכך עשתה.

אשר לחלופי הזמן ולטענת 'עיניו דין' אומר כי הזמן שחלף בין האירוע נושא כתב האישום לבין מועד פסק הדין אינו מבטא דווקא 'עיניו דין' שכן חלופי הזמן עד להגשת כתב האישום נובע בין השאר מכך שהמבקש לא היה חשוד במשך למעלה משנתיים עד שאותר, כך שבתקופה זו ממילא לא היה בחזקת חשוד ולא נחקר, ואף לאחר שאותר בחר לשתוק בחקירותיו ועמדה זו שלו, תרמה אף היא לחלופי זמן נוסף; אך מעת שהוגש כתב האישום והתיק הגיע לבירור בפני נמשך המשפט זמן סביר בהתחשב בכך שהיה צורך לקבל חוות דעת חלופית לזו של פרופ' גומורי (בגלל נסיבות בית המשפט). לכך אוסיף כי כבוד השופט ר' כרמל כבר דחה את טענת המבקש בדבר המשכות ההליכים (החלטה מיום 9.1.14).

ולסיום אומר כי מאחר שממילא ראיתי לדחות את הבקשה לגופה, לא ראיתי טעם להתייחס למועד הגשת הבקשה דנא (כתשעה חודשים לאחר הכרעת הדין), מועד שאינו מתיישב עם האמור בתקנה 4 לתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר) תשמ"ב-1982, המורה על הגשת בקשה נגד המשיבה "מיד לאחר החלטת הזיכוי"; אלא שכאמור הבקשה נדחתה לגופה ולא ראיתי מקום להתייחס לבקשה המקדמית לעניין מועד הגשת הבקשה.

לאור כל האמור - אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, י' אדר ב' תשע"ו, 20 מרץ 2016, בהעדר
הצדדים.